

Euangelia Observationes; quem ego virum
omni observantiâ dignissimum ac mihi præter
cæteros venerandū honoris causâ hîc nomino,
rationem Excellentia vestrae redditurus cur ei,
donec persuasissem, suadere non destiterim ut
nimiâ operis mole tantum non oppresso amicam
commodaret operam, ac suum quoque studium
huic nostræ Argentei codicis editioni dicaret.
Quoniam verò non sum nescius, Excellentissi-
me Princeps, fore ut incurram in reprehensiones
vel Imprudentiæ, quòd veteris linguæ Gothicae
primos immaturósq; conatus præfestinanter in
publicam lucem protruserim; vel Impudentiæ,
quòd eos, etiamnum crudos, illustrissimo no-
mini Vestro inscribere non dubitaverim; brevi-
ter quoque proponam utriusque ausi rationem:
quæ si Æquitati Vestrae probabitur, ne tenuissi-
mam quidem hujus illiusve criminis notam famæ
nostræ inuri posse judicabo. Enimvero multi-
modis mihi cum isthoc animo vituperandus vi-
de-

derer, si mei ipsius fiducia subnixus informem
partum tollere decrevissem; at nunc nemo sa-
nus factum culpabit: siquidem nullâ meâ vo-
luntate hanc suscepi provinciam, sed suafu atq;
instinctu hominum genere, ingenio, virtutibus,
ordine, existimatione, copiis ornatisimorum,
ex quibus non nemo plurimum etiam apud Te
valebat. Extemplò igitur cesi obtendentibus
authoritatem judicii Vestri, vel (ut ego quidem
interpretor) Vestrae testimonium benevolen-
tiæ; cui cum difficillimum erat, tum ne æquum
quidem, præsertim in re bonâ, diu reluctari.
Quod si Tu, Magne Heros, tenuissimâ favoris
Tui aurâ hanc nostram qualemcunque operam
afflare dignaberis: cæterorum hominum neque
laudes ambitiosè aucupabor, neque criminatio-
nes vehementer exhorrescam; probéq; mihi
semper constabit utriusque facti ratio, cur &
publicaverim, & publicatum opus (quod alte-
rum erat inconsultissimæ reprehensionis caput)